

bodo posledice? Zgodeno je, da bi se mogla lea spomlad polja tako obdelati, kakor bi bilo potrebno za ljudsko prehrano. Te razmere nas nepravno v temu silijo in ne smemo se splošno govoriti, da se bo bodočnosti obdelovalo le toliko zemlje, kolikor se je sedaj more obdelovati in koliko se potrebuje za vsakega človeka. Posledice tega so pa vsakemu

Pomanjkanje mleka.

Vrhutega je še pa pomanjkanje mleka večje od dne do dne, kajti popolnoma brezobzirno se rekvirirajo in koljejo krave-mlekarice in telice, breje več kakor 4 mesece. Večina naših kmetov in sicer ravno največ, in najbolj, ima dandanes v svojih hlevih le še mlado živino in še ta se rekvirira brez ozira na težo, brez ozira na to, ali je rekvirirana žival krava-mlekarica ali breja telica, brez ozira na to, ali je le ma pol mleka ali celo nič rejena. Zelo pogosto se pokole taxu suha goveja živina, da daje le prav malo mesa.

Slabe posledice.

Kakšne najbitje posledice bo pa imelo vse to? Težavno v našanje, kako vzdržati do prihodnje živine, zlasti v slučaju, če ne bo uvoza iz inozemstva. Čezalovati se pa mora, da pri vsem tem ne vlada čut za pravico in zakon, da se ne ozira na n.česar, da se marveč morda reče: Preskrbi se, kakor se pač more! Pri takih, ki imajo v resnici dosti živil, se nikdar ne preiskuje tako natančno, kakor tam, kjer jih je malo ali pa celo nič. Ali se je morda že kje v restih pregledovalo, ako bi se kaj namajale velike zaloge živil? Nikdar! Le kmet mora prenašati vse to in sicer vrhutega večkrat v letu. Kmetstvo ljudstvo je že skrajno razburjeno. Zmetje izgubljajo veselo do dela. Govori se toliko o tem, kako zvišati pridelovanje živil, toda na potrebne pogoje, kateri so se tukaj že tolikokrat zahtevali, se pa ne ozira.

Gospodar! Če nam vojaštvo, oziroma vojska, pobira vse naše mlade delavske moči, če ne bodo več toliko živine, da bi se moglo pravočasno obdelati polja in končno, če se nam bo odvzemala naša življenjska moč, naša živila, na ta način, kakor se je to dosedaj dogajalo, potem mora priti in bo prišlo tudi tako daleč, da bodo vsled nezadostne hrane pojemale naše moči in končna posledica bo lakota. Ako pa bo uničeno kmetstvo delavstvo, bodo čutili posledice tega tudi vsi drugi stanovi, katerim se dandanes godi veliko bolje nego kmetu. (Živahno pritrjevanje.)

Sveta priseva Franc zov proti Nemcem

Med francoskim ljudstvom vlada še vedno veliko sovraštvo proti Nemcem, ki so leta 1870 in 1871 odtrgali od Francije deželi Alzaco in Lotaringijo. Že pred leti se je ustanovilo ljudsko društvo „Sveta Zveza“, katero si je zapisalo za glavno načelo: pogognati Nemce nazaj s francoskih tal. Preteklo nedeljo je imela „Sveta Zveza“ velikanski shod v Sorboni v Parizu. Zbralo se je na tisoče in tisoče francoskega ljudstva. Predsednik Deskanel je obnovil naslednjo sveto prisevo francoskega naroda: „Prisegamo pri naših mrtvih in pri vojaki ob Marni, ob Iseri in pri Verdunu, da ne bomo prej odložili orožja, dokler se ne bo maščevala krivica, katera je bila pripravljena že skozi celih 40 let proti svobodi sveta, dokler ne bodo osvobojene Belgija, Srbija in Rumunija in dokler Francija ne bo zopet pridobila leta 1870-1871 izgubljenih pokrajin.“ Tisočglava ljudska množica je ponavljala to sveto prisevo francoskega naroda.

Nemška ofenziva na zahodu.

Angleško časopisje piše, da se bo že v bližnjih dneh pričela nemška ofenziva na zahodnem bojišču. Naobeh straneh se pripravljajo z mrzlično naglico na velike boje. Nemci so baje spravili večino svoje armade iz Italije in z ruske fronte na fronto proti Francozom in Angležem. A tudi ti se pripravljajo na vso moč, da zavrnejo silni naval Nemcev. Na pomoč so jim že prišli Amerikanci z moštvo in z močno artilerijo. Cela Anglija in Francija in tudi Amerika se pripravljata na velike in krvave boje. To bo boj na življenje in smrt. Gre za to, ali si pribori svetovno nadvlado Nemčija ali Anglija s svojimi zavezniki. Vojni strokovnjaki so mnenja, da tako krvave bitke, kakor se bo bila letošnja spomlad na zahodu, še ne poznaj svetovna zgodovina.

Državni zbor ima prihodnjo sejo v torek, dne 19. februarja.

Poljaki proti vladi. Poljski klub je po svojem načelnstvu raznal ministrskemu predsedniku, da bodo Poljaki odslej v državnem zboru in v delegacijah stopili v najostrejšo opozicijo proti vladi. Poljaki so silno vznemoljeni, ker se je v mirovni pogodbi z Ukrajinci priklopilo k Ukrajini mnogo poljskega

ozemlja, n. pr. gubernija Holm in še tudi obsežni deli gubernije Lublin in Kielce. Poljaki ne morejo mirno gledati, kako se obširni kosi Poljske trgajo od Poljske in pridružujejo drugemu narodu. Ker grof Cernin ni branil poljske pravice in zahteve, radi tega Poljaki ne marajo več biti v vladnem taboru. Tako bodo sedaj tri močne slovanske skupine proti vladi: Čehi, Jugoslovani in Poljaki. Te tri skupine štejejo nad 200 poslancev. V vladni tabor pa so vstopili Ukrajinci, kateri so zelo zadovoljni, da se je Ukrajini priklopilo toliko poljskega ozemlja. Vlada skuša pridobiti na svojo stran tudi nemške socialne demokrate in Italijane. Tako bi imel Seidler proti združenim Slovanom zbrane Nemce, Ukrajince, Italijane in nemške socialne demokrate. S temi bi potem skušal spraviti pod stroho državni proračun in — še nadalje vladati proti Slovanom. Če le ne dela Seidler zopet račun brez krčmarja!

Ogrski državni zbor bo baje vlada razpustila, če ne bo sprejel vladnega predloga glede spremembe voilne pravice.

Podnate novice

Nova častna kanonika lavantinske škofije. Cesar je z odlokom z dne 23. januarja 1918 imenoval dekana in župnika v Šmarju v. l. g. Ivana Bohanec ter dekana in mestnega župnika v Brežicah v. l. g. Josipa Mešiček, za častna kanonika lavantinskega stolnega kapitelja. Čestitamo!

† Župnik Karel Tribnik. Dne 10. februarja t. l. je v Jurkloštru nagloma umrl tamošnji župnik č. g. Karel Tribnik v 72. letu svoje starosti. Rojen je bil leta 1846 na Muti, v duhovnika posvečen leta 1872. Kot kaplan je služboval v Rušah, Konjicah, pri Sv. Juriju ob južni železnici, v Loki pri Zidanem mostu, na Teharjih in pri Novicerkvi do leta 1893, ko je bil imenovan za župnika v Jurkloštru, kjer je služboval do njegove smrti dolgo dobo 25 let. Njegov pogreb se je vršil v torek, dne 12. februarja ob 10. uri predpoldne. Mnogozastlunemu in obcepriljubljenemu župniku svetila večna luč!

† P. Fruktuoz Frank. Franciskan p. Fruktuoz Frank pri Sv. Trojici v Slov. gor. je nenadoma preminul. Dne 15. januarja je šel v svoj rojstni kraj Prem na Kranjskem poročat svojo sestrično. Dne 31. jan. se je vrnil v Maribor in iskal voznička da bi se peljal do Sv. Trojice. Pa žal brez uspeha. Pošta slučajno tudi ni vozila. Zato jo je mahnil peš. Večkrat je tožil o nezdravem osrčju. Težavna pot ga je silno zmucila. Tako se je potožil preč. g. župniku pri Sv. Lenartu. Po kratki večerji je v hudi mežli in temi nadaljeval svojo pot čez travnike med Sv. Lenartom in Sv. Trojico. Četrte ure od samostana je v temi in megli zgrešil pot in zasel v potok Velka. Tu ga je kap zadela. Še le 5 febr. so ga našli. Stal je v vodi na lonjen na obrežje. V roki je imel kovček in dežnik. Pokojni Fruktuoz je bil blagega srca. Usoda njegovega življenja je bila skoz in skoz tragična, ki je končana s hipno smrtjo. V Slov. goricah se je zlasti ljudstvu v občje priljublil radi svoje priprostosti in ljubeznjivosti. To je kazal povsod, kjer je deloval. Bog mu bodi milostljiv!

Poroke. Dne 3. svečana se je v Pišecah poročil g. trgovec Josip Gerec z gđc. Nežiko Gerec. Bilo srečno! Na gostiji se je nabralo za Krekov spomenik 62 K in za Tiskovni dom 63 K. — V Framu pa se je poročil poslovodja Kmetijske zadruge v Račah g. Sim. Ducman z gđc. Grizelda Merku iz Testa. Obilo sreče!

„Slabosegod!“ Ljubša, inženir v Siamu, je doma od Sv. Jurija ob Ščavnici, iz Brkovec (ako ne iz Bolehnečič), znani veliki imenitni vesnici poleg križevske župnije. Tako nam poroča njegov rojak, g. J. S.

Dobre časopise dajte brati drugim! Vsak naročnik časopisa naj skrbi, da bo bralo njegov list kolikor mogoče mnogo ljudi. Ali je škoda ali ni, da že grede časniki drugi dan po rojstvu v razne postranske nameste kot ničvreden papir? Ali ne bi rajši ponudili prebran časopis sosedu ali znancu, ki ga sam nima? Redek bo, ki bi ga zavrnil in nekaj se venčar vedno prime. In ravno v naših dneh imajo naši listi toliko dobrega in potrebnega za naše ljudstvo! Skrbimo torej vedno za nove naročnike naših listov, pa skrbimo tudi — in to še posebno — za nove bralce. Morda poteče čas za nabiranje novih naročnikov, za nabiranje novih bralcev ne poteče nikoli. Vsak dober list naj bi šel skozi več rok, predno roma v staro šaro. Ljudje silno radi berejo. Berejo vse, kar dobe, in prav hvaležni so sistemu, ki jim da pametno čtivo. Tako je mogoče delati od osebe do osebe in ravno podrobnega dela nam je tako treba.

Klaverjev koledar 1918 je že razprodan. Iste-ga ponatisnili v sedanjih težkih časih ni mogoče. Vsa dospela naročila bomo zaznamovali za koledar

1919 in istega takoj poslali ko bo gotovo. — Družba sv. Petra Klaverja za afrikanška misijone. Ljubljana, Pred škofijo št. 8.

Slovenski vojak ne mara „Stajerca.“ Počpisani izjavljam, da se je v članku, ki ga je prinesel ptujski „Stajerc“ v letošnji prvi številki pod naslovom „Iz turških dežel“, objavilo moje ime brez mojega vedenja in dovoljenja. Povdarjam, da nimam nikakega povoda našim narodnim sovražnikom po „Stajercu“ pošiljati novoletna voščila in pozdrave, napadati naše narodne boritelje in obečati zvestobo vse-nemštvu. Zivela avstrijska Jugoslavija! Alojz Tautegli iz Raskovca pri Konjicah, slovenski tojničar na Turškem.

Ptujski shod Kmetске Zveze je „Stajerca“ hudo poparil. Nemškutarski list je sodil, da so že vsi ljudje v ptujski okolici kakor kalini obsedeli na njegovih limanicah. Pa se je prav debelo zmotil. Ravno politični shod na Svečnico je dokazal, da je v ptujski okolici nemškutarskih kalinov prav malo, da je ljudstvo v ogromni večini pošteno katoliško in značajno narodno in tudi, česar se „Stajerc“ najbolj boji, navdušeno jugoslovansko. To so ljudje „Stajercem“ uredniku tako glasno povedali in tako silno zaklicali v nemškutarska ušesa, da mu še zdaj zveni po njih. Shod seveda ni bil razbit, kakor lažejo nemški listi in „Stajerc“, marveč je poslanec Brenčič govoril dolg govor. Razbit pa je bil Linhartov poskus, na tem shodu priti do besede. Do besede ni prišel, ampak do nečesa drugega, kar je čutil na lastni koži in radi česa, toži, kakor napoveduje v svojem listu, enega izmed najhujših napadalcev pri sodnji. Kaj nomaga potem laž v nemških listih o uspehu Stajercijancev na omenjenem shodu? Naš shod se je vršil, n. s. govornik je govoril, Stajercijanski ni smel govoriti, marveč je moral slišati take težke in tako bridke, da jih bo še dolgo pomnil. Vrh tega pa je še nekaj dobil za spomin, ki ga je vzel s seboj. Kje je torej uspeh? So li prejeti pljunki in sunki uspeh? A morda zavoljo tega, ker bo Súdmarka morala zopet globlje seči v žep in plačati denar za bolečine?

Cvetke z Brenčičevega shoda v Ptujju na Svečnico 1918. Iz Ptujja se nam piše: Kakor je bila ptujška nemčurska druhal zmiraj organizirana in oborožena in je pretepała mirne in poštene Slovence pri njihovih prireditvah, tako se je postavila tudi za ta Brenčičev shod. Mestni pobalini so se na predvečer pridušali in zbirali orožje, da napadejo na Svečnico kmete, ki bodo prišli „pretepatat mestjanov, ki so te vojske krivi.“ Tako se je nalagalo najnižjo fakinažo. Ljudstva z dežele pa je prišlo na Svečnico toliko na shod, da si ptujška fakinaža pri belem dnevu ni upala nanj. Pa so se pobotali tudi z oblastmi, ker je do bil Linhart 12 vojakov, da more na shod, sicer ga naše ljudstvo ne bi pustilo med se. Ker nemčurska fakinaža ni mogla razgrajati na shodu, pa je motil Linhart v senci 12 pušk, toda naši Slovenci so mu jih našli, kakor jih še nikdar ni čul. Brez vojakov gotovo ne bo nikdar več prišel na naš shod. Ali bodo nazadnje res oblasti postavile vsakemu našemu zborovalcu za vrat vojaka s puško, da ne more dati duška svojem avstrijsko-jugoslovanskemu mišljenju? Mi ostanemo pod vlado našega cesarja, toda nikdar več pod nadvlado Nemcev! Sme že preveč pretrpeli. Mi kličemo: „Proč z Orniki in Linharti in enakimi!“ (Linhart je kot nesposoben od vojaške službe o-proščen za to, da v Ptujju na trgu ceni ženskam, kako drago sme katera ceniti svoje borne pridelke. Kako Linhart postopa, to izkustva pa menda imate že! Vaši možje pa bi imeli važnejši vzrok, da se jih oprostijo. „Kdor ima oči, da vidi, naj gleda!“) Ko gre za to, da se osumniči poštene Slovence, porabi nemčurska klika na ostudnejša sredstva. Zmiraj enako. Hitro po Brenčičevem shodu se je poslala brzojavka na nemške liste, da je bil shod razpuščen, ker so se čuli protiavtstrijski medklici. Kako pa so se glasili? Le čujte! Linhart vpije: „Wiederwohl je bil Slovenec.“ Glas mu odgovori: „Tak kakor ti!“ Drug glas: „Pje Linhart! Bog je ustvaril človeku glavo zgoraj, teletu pa navrej.“ To so po nemčurski pameti protiavtstrijski klici. In srbotilni medklici so se čuli, piše Stajercijanec, pa kaki! Linhart besni proti Jugoslaviji, in nekdo zavpije: „Pje, le tiho bodi, še boš ti srbski kralj!“ In na temelju tega denuncira ptujška propalost naše ljudstvo profidržavnega mišljenja. Pjebi ptujski nemčurji, ko so sedaj odhajali rekruti, — ste jim prodajali šopke samo z Viljemovo in Hindenburgovo podobo, a nobenega z našim cesarjem. Da, le Nemčijo imate zmiraj v očeh, nas avstrijske Slovence pa obrekuje, kakor da nismo cesarju zvesti. Padli ste tako globoko, da globlje ne morete, in vaš konec, kakšen bo? Nekaj malo našega ljudstva ste bili zaslepili. Večina zapeljanih je že spregledala: spop-sarji pa bodo poginili z vami. Pred tem vas ne rešijo niti vojski, niti policaji, niti nemški uradniki. A nam je zasijal beli dan in mi vidimo svoj cilj: Jugoslavijo! Od županov, ki so se v Ptujju pomotoma podpisali za Nemce, so vsi preklicali svoje podpise, le krčevinski Zavec še ne. Ta pobira poštise proti Jugoslaviji in si po nepotrebnem brusi svoj jezik nad Slovenci. Mi homo že ob svojem česu rosrbrbeli za njegov šub. Zavedno naprej za Jugoslavijo!

Urednik „slovenskega“ lista za nemštvo Ptujja. Ptujski Nemci so oni dan priredili „Deutschen Sprechabend.“ Pri tem „deutschen Sprechabend“ je imel glavno besedo urednik „slovenskega“ lista „Stajerca.“ Ta možakar, ki vsiljuje svoj umazan list kakor Jud svojo slabo robo in ki trdi, da je ta cunjja e-

Štiti avstrijski slovenski list, je na tem „deutschen Sprechabend“ predlagal sledeče sklepe: „Današnje zborovanje se zahvaljuje občinskemu svetu nemškega mesta Ptuj za moško staljšo, ki ga je zavzel nasproti do blaznega sovraštva se stopnjevanemu jugoslovanskemu gibanju in ga prosi, naj brezobzirno na vse strani brani nemško bistvo Ptuj.“ V drugem sklepu grozi gospod Linhart, da si bodo Nemci sami pomagali, ako ne poseže vlada vmes. Ogrorna večina naših ljudi že dobro ve, kaj in kdo je Linhart, a vzlic temu je vendar tudi še med nami ljudi, ki verujejo Linhartu, da zastopa v „Stajercu“ slovenske koristi. Sicer so taki zaslepljeni med nami zelo redki, a vendar je dobro, da se tudi tem pojasni, kako urednik „slovenskega“ lista tretja za nemško bistvo Ptuj.

Bojijo se nas. Kako se nemškutarji in nemški nacionalci bojijo našega jugoslovanskega gibanja, se vidi iz tega, da so se zatekli k cesarju, da bi tamkaj zatožili Slovence. Ptujski Ornig je v ta namen razposlal zaupno okrožnico, v kateri vabi župane, naj se udeležijo deputacije županov mest Maribor, Celje in Ptuj, ki jo bo dunajski župan dr. Weiskirchner peljal k cesarju. Plačati, tako pravijo skrbni očka Ornig, ne bo treba nobenemu županu nič, ne za vožnjo, ne za stanovanje, ne za hrano, tudi za pijačo ne za cigare, ki bodo navrh. To bo vse plačala dobra mati Germanija, ki tako materinsko skrbi za nemškutarstvo gibanje na Slovenskem Stajerskem. Da ti ljudje nas Slovencev ne bodo hvalili, je samoposedi umevno, ker zato ne gre do Dunaja. Nas Slovence hvalijo naša dejanja, naša prastara zvestoba do cesarja in do habsburške vladarske rodbine sploh. Hvali nas občudovanja vredno junaštvo naših mož in mladeničev, ki so doprinašali na bojiščih velečine junaštva. Nas Slovence hvali kri naših junakov. Tega zaveda naši nasprotniki na Dunaju ne bodo povedali. Pa tudi tega ne bodo povedali, da njihovi pristaši po naših krajih najraje in najbolj navdušeno pojejo ne cesarsko pesem ali kakšno drugo avstrijsko domoljubno pesem, marveč „Die Wacht am Rhein“, da so častilci Germanije in oboževalci Bismarcka, ki se je leta 1866 združil z Italijo, da je mogel premagati Avstrijo, da so navdušeni občudovalci Hohencolercov, katerim v proslavo iz srca tulijo svoj Heil! Naj le govornijo na Dunaju karkoli, že iz tega, da se zatekajo na Dunaj, se vidi, kako jih je strah pred nami Slovcami.

Mariborski okrajni zastop hujska proti Jugoslaviji. Za soboto, dne 9. februarja, je mariborski okrajni zastop povabil nemškutarke župane mariborskega okraja v dvorano okrajnega zastopa, kjer jim je ptujski Linhart pridigoval o grozni nevarnosti, ki preti našim krajem, če se ustanovi Jugoslavija. Nemškutarstvom se je povedalo, da bodo imeli zastopno vožnjo na Dunaj in nazaj, da bodo dobili fine cigare, dobro pečenko, vino, pivo, šnops in se jim bo sploh vse povrnilo, kar bodo izdali. In nekateri so se zadovoljno obližali, češ, zakaj pa ne bi šel enkrat zastop gledat, koliko je ura na Dunaju. — Slovenski davkoplačevalci mariborskega okraja odločno ugovarjamo proti temu, da se rabi dvorana okrajnega zastopa za politične hujskarije proti Slovcem. Župan in načelnik Smiderer bi pač moral vedeti, da si slovenski kmetje ne bomo dali dopasti, da bi se dvorana, za katero plačuje slovenski davkoplačevalec večino najemnine, rabila za agitacijo proti nam Dobro, da imamo v rokah imena vseh onih zasleplencev, ki so se udeležili tega zborovanja. Poskrbeli bomo, da jih bodo volilci s Smidererjem vred poslali ne na Dunaj, ampak v — penzijo. Vsa čast pa našim vrlim slovenskim županom, da niso naselili na nemškutarstvo limanice!

Shod na Murškem polju. Od Sv. Križa nam poročajo, da je bila na shodu v Borecih sprejeta še naslednja resolucija: Zborovalci priznavajo opravičenost strankarskega gibanja kot tekmovalno sredstvo za skupne narodne ideale ter pozdravljajo ustanovitev Narodnega Sveta.

O naših nabornikih. Se ni čbgo tega, ko smo imeli priliko po mariborskih ulicah srečevati naše fante nabornike. Splošno so bili, kakor vsi naborniki: peli so, malo negotovo so stopali in imeli so klobuke pisano obložene. Raz te klobuke so frfrali mnogokrat lepi slovenski trobarvni trakovi, ki so pričali o zavednosti svojih nosilcev. Toda videti je bilo tudi drugačne tipe. Bila je gruča fantov, ki je bila okrašena s črno-rdečim-rumenimi trakovi, ki so nosili porhu še napis „Tauglich 1918.“ Pa so bili morda to Nemci? Nemškutarji? Tudi ne! Bili so fantje iz Slovenskih gor, Slovenci seveda. Pač pa še prav nevedni. Iz nevednosti so si kupili, kar so našli ravno na prodaj. S svojimi dvomljivimi okraski so jo primahali prav v domačo faro in celo pot se ni nihče našel, da bi bil ustavljen in pokaral. Fantje, kaj pa vendar nosite za okrajcem? — Res, v naših dnevih bi se ne smelo zgoditi več kaj takega.

35 mesecev bil med pogrešanimi. Od Sv. Anžraža v Slov. gor. se nam piše: Zadnjega januarja t. l. se je oglasil iz ruskega vjetništva vrl mladenič Franc Lovrenčič iz Drbetinske vasi. Ta novica je razveselila vse, zlasti še njegove dobre starše in blage sestre, ki po 3. marcu 1915 niso prejeli nobenega poročila več od njega in vsled tega niso imeli veliko upanja, da bi še bil pri življenju. Pošljila srčne pozdrave svojim sorodnikom, soselem in znancem. Je v svanskem okraj Ardatski (Ardatow), gubernija Nižgorodskij (Nižnij-Novgorod), odkoder je zahla kar

ta ravno pol leta. Ta vesela novica pa naj osrduje in tolaži tudi vse tiste, ki pogrešajo svoje domače morda že od začetka vojske. Ako Lovrenčičevi 35 mesecev niso dobili nobenega glasu od svojega Franca, ki je še v evropski Rusiji, potem pač ni čuda, ako se od mnogih pogrešanih, od katerih jih je prišlo obovno mnoge tudi v daljno Azijo, sploh prav ničesar ne more izvedeti.

Spoznali smo jih. Slovenska kmetica iz celjske okolice nam piše: Nastop celjskega magistrata ob priliki obnega zborovanja Slovenske Kmetke Zveze v Celju nam je zopet dal dokaz, kako nasilno in po staroškem načinu graščinskih valpetov bi radi še v 20. stoletju nastopali Nemci in nemškutarji, katere redi slovensko ljudstvo. Odkrito povedano: Tega predrznega nastopa naših narodnih nasprotnikov smo si sami krivi. Mi jih redimo s svojimi žulji, mi kmetiki ljudje in drugi slovenski davkoplačevalci na Slovenskem Stajercu jih vzdržujemo s plačevanjem davkov, s pridelovanjem živil, naši sinovi in naše hčere so njih sluga, mlapci in dekle. Naš znoj in naša kri jih redi. Ze davno bi gladi umrli vsi nemški in nemškutarji Celjani, če jim mi ne bi nosili mleka, masla, jajo, zabele, mesa in drugih življenjskih potrebščin. Slovensko ljudstvo ni hudobno, a če bi imelo le trohico tiste hudobije, katero imajo naši nasprotniki, bilo bi lice naših slovenskoštajerskih mest čisto drugačno kot je dandanes. Potem bi razni Jaborneggi tudi ob drugih prilikah radi govorili slovensko in ne samo tedaj, ko vidijo krog sebe armado krepkih slovenskih mož, mladeničev, žen in mladenk. Upam, da bo prav kmalu prišel čas, ko bo slovensko kmetstvo in delavsko ljudstvo smelo v Celju nemoteno zborovati. Do tega mora priti. Saj je Celje naša slovenska last! (Dostavek uredništva: Iz dopisa zavedne slovenske žene smo morali črtati še marsikatero ostrino, ker bi sicer imel Slov. Gosp. na mestu, kjer bi bil uvrščen ta dopis, veliko belo liso. Vidimo pa, da se naše ljudstvo vedno bolj krepko zaveda svoje velike naloge, zidati našo samostojno, tujstva oteto jugoslovansko domovino.)

Vpoklic oproščenih. Domobransko ministrstvo razglasa, da morajo dosedaj oproščeni letnikov 1899, 1898 in 1897 odriniti v vojaško službo dne 1. marca, letnik 1896, 1895 in 1894 pa dne 3. aprila. Glede onih oproščenecv vseh gorej omenjenih letnikov, ki pripadajo kmetškemu stanu, pa je ministrstvo odredilo, da morajo odriniti v vojaško službo že dne 11. februarja. Pozneje pa bodo dobili vsi ti daljši delovni dopust.

Za tobakarje. V državnem zboru so nekateri poslanci vložili predlog, da naj se tudi v Avstriji dovolijo prosto sadenje tobaka.

Za naše šole. Ni z lepa kaj tako žalostnega, kakor nemška šola, naj bo že javna ali privatna, zapolnjena s slovenskimi otroki. Poštenemu človeku se gnusi to potujčevanje in ob enem ga boli srce. Toda ali ni včasih tudi na naši strani precejšen del krivde? Ali storijo naši izobraženci vse, kar je v njihovi moči, da bi odvrnili starše in otroke od vpišovanja v nemške šole? In še nekaj! Ali nas je resna skrb, da naše ljudske šole tekmujejo s pomembnejšimi glede dobrot, ki jih otroci še poleg pouka prejemajo od šole? Kako skrbijo Nemci, da dajo, kar se le da! Toda če je mogoče slučaj, da ima Sulferska šola kuhinjo za šolarje, slovenska pri teri je pa nima — ali je čudno, da sili vse v nemško šolo? In tak slučaj obstoji. Morda še več? Naj se vendar kdo zavzame za to, da v takih ozirih ne bo čisto zaostajale naše učilnice, sicer sami odganjamo otroke drugam. Zlasti danes velja, da bo imel tisti ljudi za seboj, kdor bo skrbel za njihov vsakdanji kruh in kar spada zraven.

Sv. duhovne vaje za mariborsko škupščino III. reda se bodo vršile, če ne pride vmes kak nepričakovani zadržek, dne 3. marca zvečer do 7. marca zvečer. Za Slovence bode premišljevanje v pondeljek, v torek, sredo in četrtek, ob 5. uri zjutraj in ob 3. uri popoldne.

Gospodarske novice.

Pozor pred revizijskimi komisijami! Kmetje, zahtevajte od vsakega, ki pride rekvirirat, uradno legitimacijo od okrajnega glavarstva! Ponavljajo se slučajji, da posebno vojaki, posamezni in celi oddelki, pridejo na kmete in rekvirirajo s silo kmetške pridelka. Nedavno je prišel k nekemu žitnemu nadzorniku narednik, ki je zahteval žita. Ker se mu ni moglo dati, je enostavno zagrozil, da bo šel na lastno roko rekvirirat, kar rabi. Od mnogih strani dohajajo pritožbe, da vojaki res skušajo s silo odvzeti kmetu žito, moko, fižol, krompir, zabelo, svinje, jajca, sadje, vino, sadjevec, seno, slamo, drva in enako blago. Vojaški oddelki pridejo kar z vozovi in so celo tako predrzni, da zahtevajo od župana, naj gre z njimi. Take „komisije“, ki navadno rekvirirajo za kak vojaški oddelek, za častniške kulinje ali pa celo za nadaljno prodajo rekviriranega blaga, imajo mnogokrat v rokah ponarejene vojaške legitimacije ali „povelje“ za rekviriranje. Ti ljudje nastopajo navadno še bolj nasilno in ostro kot pravilne revizijske komisije. Odvzamejo kmetu kar vse, — kar jim pride pod roko. Ceno si tudi napravijo po svoje. Nujno opozarjamo naše ljudi, da naj takej, ko

pride kdo rekvirirat, bodisi vojak ali civilist, zahtevajo od njega, naj se izkaže z uradnimi izkaznicami. Veljavne so samo izkaznice, ki jih izda domače okrajno glavarstvo. Vojaške izkaznice so neveljavne. Če torej pride kak nepoklicanec rekvirirat, pokažite mu vrata in takoj obvestite župana in žandarmerijo. Da se obvarujete škode, nastopite odločno in nepoklicanim revizijskim komisijam ne oddajajte ne žita, ne drugih življenjskih potrebščin.

Odkod naj vzamemo mast? Iz Oplotnice nam pišejo: Naš policaj preklicuje v Čadramu pri rani sv. maši, da se svinje sicer derejo, a da nihče ne odda masti. Grozi nam s kaznijo, če ne bomo oddali. Kje pa naj vzamemo letos mast? Krompir, koruzo, oves in druga krmila ste nam s silo odvzeli. Vsled tega smo morali poklati večinoma vse svinje že pred Novim letom. Naj grof Clary sam reči svinje. Bo videl, da se mu bo posrečilo brez otrobov, brez krompirja in drugih močnih krmil krediti kaj masti. Mi kmetje to umejnosti ne znamo.

Varujte se pred tatovi! Od vseh strani prihajajo poročila, da se klati v naših krajih večje število tatinskih družb, ki krađejo kakor srake in izvršujejo vlome celo pri belem dnevu. Glavni činitelji teh tatinskih družb so dezertjerji in cigani iz Ogrske Svetujemo, da se naj naši ljudje strogo varujejo pred temi „revizijskimi komisijami.“ Zapirajte vrata tudi po dne!

Hmelj. Na hmeljskem trgu v Zatonu ni bilo v pretekli dobi nobenega popraševanja po tujem hmelju. Cene, ki so se gibale med 145 do 155 K za 50 kg, so bile samo na papirju.

Maribor. V Mariboru nemški zagrizenci na vse mogoče načine delujejo proti Jugoslaviji. Policija s silo odvzema pole s podpisji, drugi zopet krađejo te pole, samo da bi zmanjšali število onih, kateri zahtevajo, da se Slovenci osamosvojimo. Nabiralno polo je imel, kakor smo izvedeli, tudi pismonoša g. Strajnsak. Radi tega ga je protestantska „Marburgerca“ grdo napadla. Med tem pa mu je nekdo polo — ukradel. Torej tudi s tatvino se borijo proti Jugoslaviji. Naj se nikdo ne vstraši nemškega gobezdanja. Mi se borimo za pravično stvar, za Jugoslavijo pod habsburškim žezlom.

Maribor. Pred tukajšnjim protnim sodiščem se je dne 6. februarja zagovarjal 23 letni pisar pri mariborskem magistratu Otmar Roba, ker je poveril 20 583 K 64 v. denarja za podporo družin vpoklicanih. Obsojen je bil na 3 1/2 leta težke ječe. Dne 7. februarja sta pa bili zaradi tatvine obsojeni šivilja Terezija Esih in dekla Alojzija Zupancič, ker sta ukradli kuharici Ehman kovčeg, v katerem se je nahajalo perila, obleke in raznega nakitja v vrednosti 3407 K, prva na eno leto težke ječe, Zupancič pa zaradi udeležbe pri tatvini na 6 mesecev ječe. Dne 8. februarja se je pa zagovarjal zaradi umora (5 letni Anton Topolnik iz Cogetincev, ker je dne 8. maja zavratno umoril svojo ženo Franciško in težko poškodoval njeno hčer iz prvega zakona Šolastko Eibl Obtoženčev zagovornik dr. Mravlag je stavil predlog, da se razprava preloži, ker sekira, s katero je zavratno umoril svojo ženo in težko ranil njeno hčer Eibl, ni njegova last in zahteval, da se zaslisijo nove pričje. Ker pa okrožno sodišče ni ugodilo stavljenemu predlogu, je dr. Mravlag proti temu ugovarjal in končno izjavil, da odloži zagovornišvo obtoženčevu, nakar je sodni dvor preložil razpravo ter naložil zagovorniku dr. Mravlagu, da mora on trpeti vse stroške porotne razprave.

Maribor. To preteklo nedeljo ni bila pustna zabava, to je bil naroden praznik mariborskih Slovencev. Vsi gostilniški prostori Narodnega Doma so bili do zadnjega kotička napolnjeni, toliko ljudstva se je zbralo iz mesta in okolice. Naravnost ginjeni smo bili, ko vstane sredi izmed gostov 6 letno dekletce in prme za gosli in nam zaigra, na stolu stojé, kopicu slovenskih melodij. To je naravnost očaralo poslušalce. Koliko duševnih sil je zakopanih v naši slovenski deci, ki jih nikdo ne dvigne, ker nimamo niti ene slovenske ljudske šole v Mariboru! Zato nam je govoril neustrašeni naš prijatelj globoko iz srca, ko nas je spomnil na veliko krivico, ki se nam godi, da velika slovenska manjšina mariborskega prebivalstva za svojo deco nima niti ene šole. Zahteval je, da si sami pomagamo in z nabiranjem daril omogočimo ustanovitev četudi privatne slovenske ljudske šole v Mariboru. To naj bo prvi kamen za tisti veliki jez, s katerim hočemo ustavit vsenemško reko, ki hoče preko naših trupel v slovenski Trst.

Maribor. Umrl je Robert baron pl. Pačič, Kontreadmiral v pokoju. Rajni je bil velik nasprotnik Jugoslovancov. V Mariboru je bil svoj čas tudi med

gostim, ki se se prav močno zanimali za aretacije
maribor in okoljskih Slovencev.

Šolski pri Mariboru. Naše slovensko katoli-
sko izobraževalno društvo ima v pondeljek, dne 13.
februarja, ob pol 8. uri zvečer, v svojih prostorih v
Susteni svi ulici št. 4 svoj redni občni zbor. Studen-
ski Slovenci in Slovanka, pridite, da oživimo naše
društvo!

Sv. Trojica Sl. gor. Poročil se je član mlade-
niške zveze Lovro Lovrenčič z Marijo Perko iz
Negove. Bilo srečno!

Kapela pri Radenci. V nedeljo, dne 17. feb.,
popoldne po večernicah priredi naše izobraževalno
društvo zborovanje združeno z občnim zborom de-
kliške zveze. Govori profesor dr. Hohnjec. Ka-
pelčani, pridite v obilnem številu!

Slov. Bistrica. Kot povsod drugod, je tudi pri
nas preganjanje zavednih Slovencev narodno zavest
le še poglobilo in utrdilo. Minule dni smo pobirali tu
podpise za našo Jugoslavijo in so se oglašali pod
našo zastavo ljudje sami, o katerih smo mislili, da so
že davne izgubljeni. Kdor še ni podpisal, naj se še
povlasi te dni pri g. Stupanu, da bo naše število le še
častnejše. — Minulo nedeljo smo imeli v času vojne
prvi občni zbor Citalnice. Novoizvoljeni predsednik
dr. Goričan in g. deželni poslanec Novač sta nam v
jedrnatih besedah orisala naloge in dolžnosti zaved-
nih Slovencev v tem resnem času. — Citalnica je tu-
di sklenila zopet otvoriti Vošnjakovo knjižnico in se
bodo odslej vsako nedeljo od 9. do 10. ure dopoldne
izposojevale knjige. Segajte torej pridno po knjigah,
ker le v delu in v izobrazbi homo našli srečno bodo-
čnost v Jugoslaviji.

Laporje. K večnemu počitku smo položili dne
31. januarja t. l. vrliga in pridnega moža Marka
Wegmaher iz Razgorja, ki je umrl po kratki, mučni
bolezni. Bog mu daj zaslužen plačilo za njegovo tr-
bljenje!

Soštanj. Citalnica priredi v nedeljo, 24. t. m.
ob 3. uri pop. v hotelu Avstrija narodno igro s
petjem v 5. dejanjih »Revč k Andrejček«. Posebna
vabila se ne bodo razpošiljala. Za zabavo bo skr-
bela igra in srečolov, za lačne želodce in žejna
grla pa gostilničarka »Avstrije«.

Braslovče. Kmetijska podružnica za vranski okraj
ima svoj občni zbor v nedeljo, 24. februarja 1918
ob 3. uri popoldne v braslovški šoli. Spored: 1.
Poročilo odbora. 2. Volitev pregledovalcev računov.
3. Pobiranje ndnine in sprejemanje novih udov.
4. Volitev načelnika in odbornikov. 5. Volitev de-
legatov za občni zbor centrale. 6. Določitev pred-
logov za občni zbor. 7. Predavanje. 8. Slučajnosti.
K obilni udeležbi vjudno vabi odbor.

St. Pavel pri Preboldu. Slov. kat. izobraževalno
društvo uljudno vabi vse ude in prijatelje društva
na svoj občni zbor, ki se vrši na prvo pestno
nedeljo dne 17. febr. po večernicah v prostorih
»Društvenega doma«.

St. Jurij ob južni železnici. Kmetijska podruž-
nica vabi k zborovanju, katero se vrši v nedeljo,
dne 17. t. m. ob 9. uri dopoldne v ljudski šoli.
Predaval bo deželni živinorejski nadzornik gosp.
Martin Jelovšek.

Sv. Jurij ob juž. želez. Tukajšnje »Katoliško
bralno društvo« ima v nedeljo dne 17. febr. po-
popoldne po večernicah svoj občni zbor.

Celje. Mnoge nemške družine že preklinjajo
celjski magistrat, ker je tako nasilno nastopil proti
zborovanju Kmetijske Zveze. Nastop celjskih nemško-
farjev in nemških zagrzencev je namreč čudno mo-
žno uplival na okoliško kmetstvo prebivalstvo, katero
sedaj izvaja primerne posledice. Mnogo celjskih dru-
žin namreč toži, da dohaja sedaj v Celje še manj ži-
vil, posebno mleka in jaje, kot pred 4. februarjem.
Sedaj bodo menda celjski Nemci vendar spoznali, da
s silo ne bodo nič dosegli.

Sv. Rupert nad Laškim. Na gostiji Selšek-Ob-
lak se je nabralo za Rdeči križ 42 K 40 v, za Tis-
kovni dom 37 K 60 vin.

Dol pri Hlastniku. Slov. kat. izobraževalno
društvo ima v nedeljo, dne 24. februarja t. l. po
prvem cerkvenem opravilu redni letni občni zbor.
Člani in prijatelji društva pridite!

Pišecce. Zalostno se je začelo letošnje novo leto
v rodbini Franca Agrež, posestnika in gostilničarja
v Pišecah. Na Silvestrovo popoldne je izdihnil svojo
blago dušo gospodar in bil pokopan dne 2. prosinca.
Velika množina pogrebcev od blizu in daleč je pri-
šla o njegovi priljubljenosti. Saj je pa tudi vsake-
mu rad pomagal, komur je le mogel. Bil je veren in
naroden skoz in skoz. Kot načelnik krajnega Sols-
keve svete je vodil stavbo nove petrazredne ljudske
šole, ki je res veličastna stavba. Tudi pri rajtajzno-
vki je pridno sodeloval. Sprevod je vodil h grobu
njegov brat vli. g. župnik Agrež Martina ob asisten-
ci domačega št. gg. župnika in kaplana. Naj počiva
v miru!

Rajhenburg. Milostljivi g. opat trapistov Pla-
sid Epalle je odlikovan z križcem za civilne zasluge
I. razreda. Čestitamo!

Najnovejša poročila.

Wilsonov odgovor Černinu in Hert- lingu.

Predsednik Zedinjenih držav je imel v torek,
12. februarja v ameriškem kongresu govor, v ka-
terem je odgovoril na Černinova in Hertlingova iz-
vajanja z dne 24. januarja, s katerimi sta ta dva
odgovorila na obrazložitev vojnih ciljev, ki jih je v
imenu ameriškega ljudstva določil Wilson v svojem
govoru dne 8. januarja. Černinov odgovor, tako je
izvajal Wilson, se poslužuje prijaznih besed ter ugo-
tavlja približevanje med ameriškim in avstro-ogr-
skim naziranjem. Odgovor nemškega kanclerja Hert-
linga pa je nedoločen, povzročuje zmedo, je poln
dvomnih stavkov, in ni jasno, kaj hoče. Gotovo
pa je njegov ton čisto drug kakor ton Černinovega
govora in očitno tudi nasprotuje nasproten cilj.
Vsakemu, kateri spozna, kako je vojska preustrojila
mnenje in razpoloženje na svetu, mora biti jasno,
da se na nemški strani ne more doseči splošen mir,
ki bi bil vreden žrtve in trpljenja teh let. Gre pa za
splošni mir. Mi hočemo novi red med narodi, ki
je zgrajen na dalekovidnem in neobsežnem načelu
pravice in pravičnosti, ne pa miru iz samih šivov
in krp. Svetovni mir je odvisen od rešitve raznih
vprašanj in ta vprašanja vsako posebej in vsa sku-
paj zanimajo ves svet, in če se ne bodo rešila v
smislu mesebične pravičnosti, se z ozirom na želje
naravne narodne skupnosti in na narodne zahteve
in na varnost in duševni mir prizadetih narodov
ne more doseči trajen mir. Ta vprašanja se ne
smejo ločeno rešiti, vsako v svojem kotu. Nobeden
se ne sme izključiti. Kar zadeva mir, zadeva člo-
veštvo, in kar se je z vojaško silo odločilo, če se
je to zgodilo na krivičen način, še ni rešeno.
Ozirati se moramo na narodne za-
hteve. Narodi se smejo vladati samo
na način, kije primeren njihovemu
lastnemu privoljenju. Pravica sa-
moodločbe ni samo beseda, marveč
načelo za delo in življenje, ki ga v
bodoče državniki bodo prezirali samo na lastno
nevarnost. Mir se ne doseže s tem, da ga želimo
ali pa s pogodbo na mirovni konferenci; ne more
se tudi sestaviti iz ločenih pogodb med mogočni-
mi državami. Vsi udeleženci vojne se morajo zbrati
pri rešitvi vsakega vprašanja, pri katerem so kakor-
koli udeleženi, iščemo namreč mir, za katerega
jamčimo vsi in katerega moremo vzdržati vsi.
Vsaka posamezna zveza se mora podvreči splošni
sebi, ali je namreč pravična ali pa samo kupčija
med državnimi poglavarji. Ni pota do miru, do-
kler se ne odpravijo vzroki te vojske. Ta vojska
ima svoje vzroke v tem, da so se prezirale pra-
vice majhnih narodov, ki jim je manjkala edinstvo
in moč, da bi dosegli izvršitev svojih zahtev, svoje
državne pripadnosti in lastne oblike političnega
življenja. S pogodbo se morajo skleniti obveznosti,
da kaj takega ne bo več mogoče, in te obveznosti
morajo biti podprte z združeno močjo vseh nardo-
v, ki ljubijo pravico ter jo hočejo vzdržati na
vsak način. Černin gleda, kakor se dozleva, pod-
lage mira z jasnim pogledom in jih ne zatemen-
juje. Vidi, da je neodvisna Poljska, sestavljena iz
vsega neoporečno poljskega prebivalstva, zadeva
evropskega dogovora; da je treba izprazniti in zo-
pet vpostaviti Belgijo; da je treba zadovoljiti na-
rodna stremjenja celo tudi v lastni državi (Avstro-
Ogrski) v skupnem interesu Evrope in človeštva.
Če o gotovih vprašanjih molči, to dela z ozi-
rom na Nemčijo in Turčijo. Šel bi še dalje, kar
se dostaje od Amerike določenih vojnih ciljev,
če se mu ne bi bilo treba ozirati na zvezo Av-
strije z Nemčijo in na njeno odvisnost od Nem-
čije. Načela za sporazum med vladama Zedinjenih
držav in Avstrije, so ta: 1. Vsak del končno
veljavne pogodbe mora temeljiti na pravici in na
taki poravnavi, da bo zavarovan trajni mir. 2.
Narodi in pokrajine se ne smejo od enega držav-
nega gospodstva porivati k drugemu kakor reči
ali kamni. 3. Vprašanje o ozemlju, ki je nastalo
vsled vojne, se mora rešiti v smislu in v korist
prizadetih prebivalcev, ne pa kot sporazum ali
poravnava med nasprotujočimi si državami. 4.
Vse jasno orisane narodne zahteve se morajo
zadovoljiti kakor le mogoče daleč in razsežno,
ne da bi se sprejeli novi ali ovekovečili stari
življi razpora in nasprotstva, ki bi kmalu zopet
metili mir Evrope in vsega sveta. Na podlagi

teh načel se lahko razpravlja o splošnem miru.
Dokler ni zavarovan takšen mir, moramo na-
daljevati vojno. Ta načela so, kolikor moremo
presoajati, povsod sprejeta, le od voditeljev nemške
vojaške stranke ne, ki je za prilobitve ozemlja.
Zalostno je, da ta nemška stranka hoče in more
milionje ljudi izročiti smrti, da prepreči to, kar
ves svet smatra za pravično. Amerika se ne bo
vrnila s pota, ki je stopila nanj. Naše moči so
deloma že mobilizirane; ne bomo mirovali, dokler
se to ne zgodi v celoti. Ameriške čete se bodo
nagloma poslale na fronto. Naša vnema za pra-
vico in samoodločbo se bo pokazala v dejanju.
Amerika se vojskuje za prostost in pravico.

Poljaki in ministrska kriza.

Med Poljaki je razburjenje vsled odstopa
velikega dela poljskega ozemlja Ukrajini, vedno
večje. Odstopilo je tudi ministrstvo Poljske v
Varšavi. Sledili so mu še drugi člani poljske vlade.
Med Poljaki se opaža močno gibanje za prikljo-
pitev Poljske Rusiji in ustanovitev poljske ljudo-
vlade. Na Dunaju so se pridružili stališču Polj-
skega kluba tudi poljski člani gosposke zbornice,
ki so izjavili, da bodo v gosposki zbornici kakor
tudi v delegacijah stopili v najstrožjo opozicijo
proti vladi. Odstopiti baje nameravata tudi mi-
nistr Poljaka, Cviklinski in Tvardovski. Ker tudi
Jugoslavlani vstrajajo v opoziciji, bo mogoče podal
svojo ostavko (tako pravijo nemški viri) tudi
minister Zolger. Vlada, še do včeraj ni imela
zasigurane večine za proračun. Sedaj računa na
nemške socialne demokrate, da ji priskočijo na
pomoč vsaj s tem, da ne glasujejo proti. Nekatera
dunajska poročila javljajo, da bo vlada v slučaju,
da se ji ne dovoli proračun, razpustila državni
zbor, kar pa je z ozirom na splošni položaj
malo verjetno.

Slovo od Bresta-Litovskega.

Mirovni odpos'anci vseh držav so dne 11.
februarja odpotovali iz Bresta Litovskega. Naš zu-
nanji minister grof Černin je dospel že snoči na
Dunaj.

Ruski državni bankerot.

Oerednji izvršilni odbor ruske vlade je dne
3. februarja sklenil, da se prekliche veljavnost
ruskih državnih posojil. Podrobna določila te od-
redbe so: Vsa državna posojila, ki so jih najele
prejšnje ruske vlade, so neveljavna. Vlada preklicuje
vsa od teh vlad dana jamstva za posojila
raznih podjetij. Vsa posojila, najeta izven Rusije,
se proglašijo brez izjeme za neveljavna. Manj
premožnim, ki so podpisali državna posojila do
10 000 rubljev, se bodo za odškodnino dale listine
novih posojil sedanje vlade. Vioge v državnih
hranilnicah ostanejo nedotaknjene. — Vlada je
tudi odredila podržavljenje ruske trgovske morna-
rice. Vse večje trgovske ladje postanejo državna
last. Zasežejo se tudi delniške glavnice zasebnih
bank.

Vsled državnega bankerota je najhuje priza-
deta Francija, katera je že pred vojno imela v
Rusiji izposojenih najmanj 20 milijard frankov,
k temu je še prišlo nad 5 milijard med vojsko.
Anglija ima vknjiženih v Rusiji 7 milijard rub-
ljev, Amerika 1 milijardo dolarjev, Japonska 390
milijonov jenov; mnogo milijonov bo izgubila tudi
Nizozemska in Nemčija. Poslednja je imela v
Rusiji posojil do 2 milijard.

Za Jugoslavijo so nam došle naslednje izjave:
duhovščina dekanije Št. Lenart v Slov. gor., Zavrt
in Rogatec. Hranilnica in posojilnica v Svečni.
Občine: Pretež, Kapela, Globoko, Grize, Pacinje,
Radislavci, Pieterje, Sv. Rok ob Sotli, Ptujška gora,
Bojsno. Žene in dekleta: Verhole pri Slov. Bi-
strici (94 ženskih ter 49 moških podpisov), Klju-
čarovci (nad 200), ptujška okolica (146 ženskih
in 94 moških), Sp. Velovlak (92), Pohorje pri
Hočah (148 ženskih in 137 moških), Pretež (95
ženskih in 48 moških), Sromlje (67), Kapela (151),
Murščak (250), Radinci (92), Rihtarovci (33),
Konjice (566), Velenje (408), Vučja vas (117),
Gornja Voličina (116—25), Čermensak in Selca
(162—54), Dobova (377), Artiče (351). — O izja-
vah, ki se pošljejo Jugoslov. klubu na Dunaj, sme
obveščeni še le pozneje. Radi tega je dobro, da
se nam kratko po dopisnici naznani koliko oseb